

Foto del grup de l'exposició No límits que es pot veure al Museu de Granollers fins al 13 de novembre.

Els No límits de la imaginació de poetes, fotògrafs i escultors al Museu

Granollers. Dijous passat el col·lectiu Granolleig de l'Associació Cultural inaugura una nova mostra que forma part de les seves propostes, tenint ben present en aquesta ocasió els límits, no sempre clars, de les ciutats, dels espais urbans.... Fotografies i poesies van juntes en una exposició que coordinen Jordi Pardo i Teresa Llobet.

On comença i acaba Granollers? Quins són els seus límits naturals geogràficament i poèticament parlant? Aques és el punt de sortida de l'exposició que es pot veure des del passat dia 13 al Museu de Granollers en una proposta que ofereix l'Associació Cultural a través del col·lectiu Granolleig, integrat per poetes, fotògrafs, escultors... Tots ells s'han posat a treballar en aquesta línia i han permès veure una mostra en què totes les arts es donen la mà. Tant les fotografies com les escultures i els propis poemes parlen per ells mateixos. Destaca especialment la configuració de la mostra amb imatges de la ciutat de Granollers difícils de situar si no es posa una atenció especial, ja que els fotògrafs, **Alex Blanco**, **Toni Cumella**, **Xavi Mañosa**, **Jordi Ribó** i **Siqui Sánchez** (veure entrevista) han treballat be cadascun dels temes.

L'exposició final permet fer un recorregut intencional que planteja diverses i molt variades reflexions a l'entorn d'aquests No límits de les ciutats i dels centres urbans, un espai que sovint no queda clarament delimitat i que

Presentació de l'acte.

ofereix l'oportunitat de descobrir nous racons i pensar en possibles records de racons i espais que potser situem en una altra ciutat molt diferent de Granollers, que és on s'ha pres la foto en qüestió.

Els responsables i autors dels poemes són: **Mercè Blanes**, **Johan Codina**, **Francesc Circuns**, **Albert Fornas**, **Mireia Molins**, **Santi Montagud**, **Ivette Nadal**, **Esteve Plantada** i **Gemma Terés**. Pel que fa a les escultures, hi ha obres de **Ramon Au-**

medes i **Carles Vives**; en el muntatge de l'exposició han participat a més d'Aumedes, **Esteve Ferrer**, **Amador Garrell** i **Joan Sánchez**. La coordinació general del projecte ha estat obra de **Jordi Pardo** i **Teresa Llobet** per part de l'Associació Cultural. La presentació de la mostra comptà amb la presència de l'escriptor **Màrius Serra**, que conferencià sobre el tema per a satisfacció dels assistents a la inauguració. La mostra es podrà veure fins al proper 13 de novembre. **RdV**

COLUMNA D'ART

Aguilar Moré: La força de la intimitat

Una exposició interessant la que presenta la galeria Art Nou del Carrer Alfons IV. Tres temàtiques prou il·lustratives, la figura, el paisatge i les natures mortes. Un pintor que ha estat influït per tendències artístiques com són naïf, fauisme, expressionisme i cubisme és normal que en les seves obres posteriors s'hi descobreixin algunes de les aitals petges. En la mostra que comentem hi destaca una pintura sobre natures mortes per la seva composició ordenada, pel cromatisme natural i per la poètica que suament neix de la pintura. La presència dels fruits de la natura atorguen al quadre una visió de sensibilitats que exterioritzen el poder comunicatiu de la matèria.

Les pintures de paisatges urbans palesen una barreja de sensacions infantils i de maduresa que desemboquen en les vibracions interiors del ser davant les imatges urbanes i naturals. La coordinació dibuix color, converteixen els paisatges urbans en exterioritzacions de la interiorització de la convivència, lluminosa, ordenada, cromàtica i en pau. Les pintures dedicades a la figura femenina desvetllen sentiments d'una gran força humana i vital. Des d'aquella figura que en l'expressió del moviment troba un espai de llibertat seguint la crida còsmica en el camí del vent, a aquella altra que a través de la nuesa endevina quina és la postura de la pau i la tranquil·litat exterior que transllueix la interior passant per retrats més o menys personals, però allò que veritablement importa és la manifestació psicològica del moment que estan vivint.

Una mostra que desvetlla la riquesa d'una trajectòria artística que ha begut en les aigües de les més variades fonts, però que de totes elles ha conservat les essències més pures per bastir un estil molt personal i que té un espai propi i meregut en el museu de les arts plàstiques catalanes. Una exposició que, possiblement, no desporti l'interès al primer cop d'ull, però que una vegada li dediques contemplació i reflexió descobreixes valors artístics, poètics i humans. Perquè, encara que les pintures presentin diferents temàtiques, l'escalf del caliu humà se sent en totes elles.

JOAN SALA VILA